

ke skutečnosti při hlavním přeličení na jevo vyšlé, že městský úřad v Č. V. vyrozuměl na základě příkazu okresního úřadu v T. ze dne 21. listopadu 1928 všechny hostinské v Č. V., tedy i obžalovaného, o tom, že doba, na kterou se vztahuje zákaz o podávání nápojů obsahujících alkohol v den před volbami do zemského a okresního zastupitelstva, t. j. dne 1. prosince 1928, jest stanovena od 2. hodiny odpolední.

V tom, že rozsudek nepřihlíží k další stížností zdůrazňované a při hlavním přeličení na jevo vyšlé skutečnosti, že obžalovaný podával dne 1. prosince 1928 po 2. hodině odpolední pivo jen rakouským státním příslušníkům, nelze rovněž spatřovati vadu neúplnosti; neboť i tuto skutečnost jest považovati za nerozhodnou proto, že ono ustanovení zákona zakazuje po dobu jím určenou prodej, čepování a podávání nápojů obsahujících alkohol vůbec a nečiní tudíž v tomto směru rozdíl mezi čsl. a cizími státními příslušníky. Rozsudek směl dále pominouti mlčením i skutečnost po hlavním přeličení na jevo vyšlou, že se obžalovaný zodpovídal v ten smysl, že měl za to, že se zákaz zákona ze dne 14. července 1927, čís. 126 sb. z. a n. o prodeji, výčepu a podávání alkoholických nápojů netýká podávání takových nápojů cizozemcům; neboť toto tvrzení obžalovaného bylo nerozhodným pro posouzení jeho viny, ježto poukazovalo jen k tomu, že si obžalovaný vykládal mylně trestní předpis § 72 I čís. 7 tohoto zákona, tedy k neznalosti trestního zákona, jež podle § 233 tr. zák. neomlouvá. Posléze nelze spatřovati vadu neúplnosti ani v tom, že se rozsudek nezmiňuje o tom, že obžalovaný při hlavním přeličení kromě jiného tvrdil, že i z nádražní restaurace v Č. V. bylo v týž den (1. prosince 1928) projíždějícímu železničnímu personálu a cestujícím pivo podáváno i po 2. hodině odpolední; neboť skutečnost, že bylo i jinými osobami jednáno proti zakazu zákona, je pro posouzení otázky viny obžalovaného nerozhodnou. Další ve zmateční stížnosti zdůrazňované skutečnosti, z nichž stížnost dovozuje, že obžalovaný byl přesvědčen, že smí dne 1. prosince 1928 čepovati pivo i po 2. hodině odpolední, nevyšly podle protokolu o hlavním přeličení při hlavním přeličení vůbec na jevo. Tu nepřichází tedy vada neúplnosti rozsudku vůbec v úvahu. K těmto novým okolnostem, jež nebyly při hlavním přeličení v souzené trestní věci přivedeny na přetřes, nemůže nejvyšší soud v řízení zrušovacím přihlížeti. Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem po zákonu neprovedenou, dílem zřejmě neodůvodněnou podle § 4, čís. 1 a 2, a § 1, čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v zasedání neveřejném zamítnouti.

Čís. 3550.

Osmidenní lhůta k provedení zmateční stížnosti (§ 285 tr. ř.) jest neprodlužitelná; provedení zmateční stížnosti po oné lhůtě jest opožděno, třebaž se tak stalo proto, že soud pozdě vyhověl žádosti obžalovaného o zřízení obhájce chudých k provedení zmateční stížnosti.

K zločinu podvodu (§ 197 tr. zák.) vyhledává se poškozovací úmysl již v době lstivého předstírání a uvedení v omyl.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Zm I 238/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák. Zároveň podle § 362 čis. 1 tr. ř. nařídil mimořádnou obnovu trestního řízení ve prospěch obžalovaného; zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil prvé stolici, a to okresnímu soudu v Pardubicích, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek pro zmeškání byl obžalovanému doručen dne 26. února 1929, načež týž opověděl dne 2. března 1929 zmateční stížnost (nevhodně označenou jako odvolání co do viny) a žádal, by mu byl k provedení opravného prostředku včas v zákonné lhůtě ustanoven obhájce chudých. Této žádosti vyhověl nalézací soud, ovšem opožděně, po uplynutí osmidenní lhůty k provedení zmateční stížnosti, jež v tomto případě počínala běžeti již od onoho dne opovědi. Usnesení, jímž byl obhájce chudých ustanoven, bylo mu totiž doručeno teprve dne 12. března 1929 a zmateční stížnost jím provedená podána u soudu až 18. března 1929. Ježto osmidenní lhůta, vyjmouc jediný v § 1 čis. 3 nov. k tr. ř. uvedený případ — jest neprodlužitelná, nebylo lze k provedení zmateční stížnosti opožděně došlému přihlížeti a bylo zmateční stížnost podle § 1 čis. 2 a § 4 čis. 1 nov. k tr. ř. odmítnouti jako řádně po zákonu neprovedenou již v zasedání neveřejném.

Při poradě o zmateční stížnosti vzešly však nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu závažné pochybnosti o správnosti skutečností, položených za základ rozsudku prvního soudu. Podle důvodů rozsudkových jest ovšem za to míti, že soud vychází ze správného názoru právního, že se k zločinu podvodu vyhledává mimo jiné i úmysl poškozovací a to úmysl pojatý již v době lstivého předstírání a uvedení v omyl; leč tato podstatná známka podvodu není v důvodech určitě zjištěna; uvádíť rozsudek jen negativně, že hájení obžalovaného, že věci byly špatné a, že je nemohl platiti, poněvadž nemá dostatečného výdělku, není prý důkazem, že neměl úmysl podvodný, a dále jen z napotomního chování se obžalovaného ve příčině placení se usuzuje, že projevil úmysl věci odebrané nezaplatiti a tím firmu L. poškoditi. Nalézací soud nebere však při zjišťování poškozovacího úmyslu v době obou objednávek v úvahu, že obžalovaný na zakoupené věci splácel, to na dodávku z roku 1921 v ceně 734 Kč 310 Kč — podle vývodů stížnosti prý 360 Kč —, kdežto na hodinky s řetízkem v roce 1911 nedoplatil 29 Kč 91 h. Nalézací soud neuvažoval bedlivě ani o obsahu dvou podání obžalovaného, z nichž v prvním obžalovaný uvedl na svoji obhajobu mezi jiným též, že koupil zboží v podnapilém stavu takřka donucením a, že zboží bylo špatné jakosti, a odvolal se ke konci na svědectví Františka V-ého a jeho manželky a tyto osoby znovu uvedl jako svědky ve svém druhém podání ke hlavnímu přelíčení. Těmto skutečnostem a důkazům nelze upřítí důležitý význam pro bezpečné rozřešení otázky viny; vždyť nelze vyloučiti možnost, že obžalovaný

— předpokládajíc správnost jeho obhajoby — skutečně zbytek kupních cen za věci v roce 1911 a 1921 odebrané nezaplatil jen z nedbalosti nebo z nemohoucnosti, neb i z důvodu, že se pokládal za zkrácena špatnou jakostí zboží. I okolnost teprve ve zmateční stížnosti nově tvrzená, že zaplatil v poslední době poškozené firmě ještě 200 Kč, vypůjčiv si tento peníz, mohla by poukazovati k tomu, že obžalovaný nejednal již v době, kdy věci odebral, v úmyslu poškozovacím. Nejvyšší soud jako soud zrušovací používá práva § 362 tr. ř. mu propůjčeného, zrušil proto rozsudek a odkázal věc k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu první stolice, a to podle zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. okresnímu soudu v Pardubicích.

Čís. 3551.

Dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil-li škodu z jedné z nich, nastane beztrestnost krádeže, ze které byla škoda nahrazena, za ostatních podmínek § 187 tr. zák. tehdy, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími, nýbrž tvořícími jen jednotu vnější podle § 173 tr. zák.

Jsou-li však jednotlivé krádeže podle pachatelova záměru jen částí zamýšleného činu úhrnného a vykonáním téhož zločinného úmyslu, takže pozdější krádeže jsou jen pokračováním v dřívějších a všechny pospolu tvoří v podstatě jeden čin a jednu krádež, nestane se náhradou škody z jednoho takového zlodějského útoku beztrestným ani tento.

(Rozh. ze dne 1. července 1929, Zm I 182/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 23. ledna 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. zák., zrušil rozsudek soudu první stolice v napadeném výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc přikázal okresnímu soudu v Písku, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost jest důvodnou, pokud svými vývody provádí zmatek čís. 9 b) § 281 tr. ř., dovozujíc, že soud nesprávně posoudil otázku případné beztrestnosti obžalované z důvodu účinné lítosti ve smyslu § 187 tr. zák. V souzeném případě jest zjištěno, že se obžalovaná dopustila krádeže tím, že v době od začátku září do konce října 1928 odcizila jednak svému zaměstnavateli peněžitou částku 22 Kč, jednak jeho manželce různé věci v úhrnné ceně 109 Kč. Zmateční stížnost, nepopírajíc, že částka 22 Kč nebyla obžalované ani odebrána ani obžalovanou nebyla nahrazena a, vycházejíc ze správného výkladu § 187 tr. zák., že beztrestným se stává pachatel, který dobrovolně, třebaš na naléhání poškozeného, z dobré vůle vrátí odcizené předměty dříve, než se o krádeži dověděla vrchnost, dovozuje, že tyto předpoklady jsou v souzeném případě splněny, pokud jde o odcizené věci uvedené v od-